

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **N. K.**, nar. X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X

zastoupena advokátkou Mgr. Alenou Holubkovou
sídlem Revoluční 762/13, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 11. 7. 2018, č. j. MV-90083-4/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2018, č. j. MV-90083-4/SO-2016, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Aleny Holubkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 4. 2016, č. j. OAM-9120-20/DP-2015, ve věci prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb., viz čl. II bod 1 zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

2. Žalobkyně pobývá na území České republiky (dále jen „ČR“) od roku 2008, posledním uděleným povolením bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě na období od 23. 4. 2013 do 23. 4. 2015. Dne 24. 3. 2015 požádala u ministerstva o prodloužení tohoto pobytového oprávnění za stejným účelem podle § 44a zákona o pobytu cizinců.
3. Rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016 ministerstvo žalobkyninu žádost zamítlo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.
4. Ministerstvo konstatovalo, že k žádosti byly jako doklad o příjmu žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob doloženy následující doklady: výpis z obchodního rejstříku společnosti ProsperKon Company spol. s r. o. (dále jen „ProsperKon“), smlouvy o výkonu funkce jednatelů týkající žalobkyně (odměna 6 400 Kč hrubého měsíčně s účinností od 1. 11. 2014), žalobkyniny dcery (odměna 21 000 Kč hrubého měsíčně s účinností od 1. 11. 2014) a žalobkynina syna (odměna 31 200 Kč hrubého měsíčně s účinností od 1. 12. 2014), „potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti“ ve funkci jednatele za období 12/2014-2/2015 týkající se žalobkyně (ve výši 5 318 Kč čistého měsíčně), žalobkyniny dcery (ve výši 16 530 Kč čistého měsíčně) a žalobkynina syna (ve výši 17 160 Kč čistého měsíčně) a úředně ověřený překlad výpisu z účtu žalobkyně za období 1/2014 – 1/2015 vystavený Kredit Ural Bank, podle kterého žalobkyně každý měsíc dostává důchod z Ruské federace (dále jen „Rusko“). Dále ministerstvo odkázalo na sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Kladno (dále jen „OSSZ“) o platbách pojistného ze dne 18. 3. 2015, z něhož zjistilo, že vyměřovací základy za společnost ProsperKon byly v období leden 2012 až září 2014 nulové, za říjen 2014 činil vyměřovací základ 29 850 Kč (výše odváděného pojistného činila 9 430 Kč), za listopad 2014 činil vyměřovací základ 19 207 Kč (výše odváděného pojistného činila 6 051 Kč), za prosinec 2014 a leden 2015 činil vyměřovací základ shodně 20 302 Kč (výše odváděného pojistného činila shodně 6 396 Kč).
5. Na základě uvedených dokladů dospělo ministerstvo k závěru, že výše vyměřovacího základu a odvodů na pojistné na sociální zabezpečení neodpovídá příjmům žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob doložených k žádosti. Odměna jednatele je posuzována jako příjem ze závislé činnosti a je zdaňována obdobně jako příjmy zaměstnanců. Od 1. 1. 2012 jsou jednatelé společnosti s ručením omezeným účastní nemocenského pojištění podle § 5 odst. 16 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, a důchodového pojištění podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Z předložených smluv o výkonu funkce jednatele vyplývá, že odměna za výkon této funkce u žalobkyně, jejího syna a její dcery činila od listopadu 2014 celkovou částku 27 400 Kč měsíčně, což činí vyměřovací základ ve výši 27 400 Kč měsíčně a odpovídá pojistnému ve výši 8 631 Kč měsíčně, od prosince pak činila odměna celkem 58 600 Kč měsíčně, což činí vyměřovací základ ve výši 58 600 Kč a odpovídá pojistnému ve výši 18 459 Kč. Společnost ProsperKon měla povinnost uvedené částky pojistného hradit. Ze sdělení OSSZ vyplývá, že společnost ProsperKon hradila minimálně v období listopad 2014 až leden 2015 pojistné z nižšího vyměřovacího základu, než byla povinna. Žalobkyně nepředložila žádný dokument, který by prokazoval snížení odměny žalobkyně a společně posuzovaných osob.
6. S ohledem na skutečnost, že příjmy uvedené v žádosti jsou odlišné od výše příjmů uvedené pro OSSZ, ministerstvo uzavřelo, že příjmy žalobkyně a společně posuzovaných osob se nepodařilo ověřit, a je proto dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně tedy nedoložila, že její příjem splňuje minimální

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

zákonné podmínky. Navíc, pokud žalobkyně skutečně disponuje příjmy, které uvedla v žádosti, porušila právní předpisy, neboť z těchto příjmů nebyly odváděny zákoné odvody.

7. Ministerstvo neshledalo, že by zamítnutí žádosti mělo nepřiměřený dopad do žalobkynina rodinného a soukromého života. Na území ČR pobývají na základě povolení k dlouhodobému pobytu její zletilé děti a vnuk, kteří jsou státními příslušníky Ruska. Rozhodnutí tedy sice bude mít dopad do žalobkynina rodinného života, okolnosti však nenasvědčují tomu, že by se jednalo o dopad nepřiměřený. Žalobkyniny děti a vnuk jsou nositeli oprávnění k pobytu nezávisle na žalobkyni. Syn i dcera provozují vlastní výdělečnou činnost, nejsou tak na žalobkyni finančně závislí. Žalobkyně nepředložila žádný doklad prokazující nepříznivý zdravotní stav či jiné okolnosti, které by svědčily o nepřiměřenosti rozhodnutí. Samotná délka pobytu na území ČR právo na udělení pobytového oprávnění nezakládá.
8. Žalobkyně napadla rozhodnutí ministerstva odvoláním.
9. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím změnila rozhodnutí ministerstva tak, že se žádost zamítá podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Ke změně výroku žalovaná uvedla, že podřazení věci pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců [nikoliv § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona] lépe odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.
10. Žalovaná se ztotožnila se závěrem ministerstva, podle kterého částky vyměřovacích základů za listopad 2014 až leden 2015 uvedené společností ProsperKon pro OSSZ jsou nepoměrně nižší než částky uvedené ve smlouvách o výkonu funkce jednatele a v potvrzeních o čistém příjmu. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. podnikáním, zaměstnáním, studiem apod., přičemž tyto činnosti musí být skutečně vykonávány. S faktickým plněním účelu pobytu souvisí i plnění zákonných povinností spojených s podnikáním. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) potvrdil v rozsudku ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 Azs 277/2015-29, že neplnění povinností souvisejících s podnikáním (neplacení pojistného na sociálním zabezpečení po delší dobu) může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
11. Ze sdělení OSSZ vyplynulo, že od ledna 2012 do září 2014 jsou odevzdané přehledy společnosti ProsperKon o výši pojistného nulové. V přehledech za listopad 2014 až leden 2015 společnost ProsperKon vykázala nižší vyměřovací základ, než by odpovídalo příjmům podle předložených smluv, důsledkem tak je odvedení nižšího pojistného. Žalobkyně v roli jednatelky společnosti ProsperKon měla zajistit ve sledovaném období listopad 2014 až leden 2015 správnou výši odvodů, což neučinila, a tedy neplnila povinnosti vyplývající z účelu pobytu.
12. Podle žalované nebylo ministerstvo povinno předem vyrozumět žalobkyni o zjištěných nesrovnalostech. Žalobkyni bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Nesrovnalosti vyplývající z podkladů však žalobkyně nijak nevysvětlila. Zjištěný skutkový stav se opírá o podklady doložené žalobkyní a o sdělení OSSZ. Z těchto dokladů je porušení povinností jednatelky na úseku placení odvodů evidentní. Další výzva nebo provedení výsledku by nepřinesly nové zjištění.

13. Posouzení dopadu do žalobkynina rodinného a soukromého života ministerstvem proběhlo podle žalované v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odkázala v této souvislosti na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, [s tím, že](#) zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.

II. Obsah žaloby

14. V žalobě žalobkyně namítla, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, § 2 odst. 3, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a porušily tak základní zásady správního řízení i zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nepřezkoumala podané odvolání v rozsahu odvolacích námitek.
15. Pojem závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitým právním pojmem, který by správní orgány měly posoudit podle konkrétního skutkového stavu. Podle žalobkyně se správní orgány zabývaly naplněním pojmu závažné překážky pobytu nedostatečně a nepřezkoumatelně. Správní orgány neuvedly, jak tento pojem vykládají, a neobjasnily rozdíl mezi závažnou překážkou a překážkou, která závažná není. Napadené rozhodnutí má znaky libovůle. Pojem jiná závažná překážka pobytu by měl být podle žalobkyně vykládán v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*.
16. Žalobkyně připustila, že základní povinnost jednatele zabezpečit vedení účetnictví je všeobecně známa. Stejně tak je ovšem známo, že jednatel nemusí vést účetnictví osobně. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 1999, sp. zn. 29 Cdo 1162/99, se jednatel společnosti s ručením omezeným zproští odpovědnosti za škodu způsobenou porušením povinnosti uvedené v § 135 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dnes § 196 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích), pokud prokáže, že zajistil vedení předepsané evidence a účetnictví v potřebném rozsahu kvalifikovanými osobami, kterým vytvoří pro výkon činnosti potřebné podmínky (poskytne součinnost). Žalobkyně má za to, že žalovaná pochybila zamítnutím žalobkyniny žádosti z důvodu naplnění skutkové podstaty jiné závažné překážky pobytu cizince na území. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, který se sice týká jiného skutkového stavu, nicméně z něj lze převzít závěr o nepřipustnosti přepjatého formalismu.
17. Dále žalobkyně namítla, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s existencí jejich rodinných a sociálních vazeb na území ČR. Žalobkyně zde bydlí již od roku 2008, má zde obě děti a vnuka (kteří mají povolen trvalý pobyt), v zemi původu naopak nemá žádné sociální vazby (je vdovou). Na území ČR si žalobkyně také pořídila byt, do kterého investovala veškeré našetřené finanční prostředky. Správní orgány měly vzít v úvahu individuální okolnosti věci a přihlédnout k žalobkynině celkové životní situaci, zejm. délce pobytu, věku a dětem, které disponují povoleným pobytem. Zmíněná relevantní hlediska nebyla vůbec posouzena.

III. Vyjádření žalované k žalobě

18. Žalovaná ve svém vyjádření k námitce týkající se aplikace neurčitého právního pojmu jiná

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

závažná překážka pobytu odkázala na rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle kterého individuální správní akt má adresátu na podkladě konkrétních okolností ozřejmit, na základě jakých úvah správní orgán dospěl k danému výsledku řízení, není však povinností správního orgánu, aby v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty určitého ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím. Správní orgány proto nebyly povinny obecně definovat pojem jiná závažná překážka pobytu, ale pouze zhodnotit, zda lze konkrétní skutkové okolnosti pod tento pojem podřadit.

19. Z rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017-29, jednoznačně vyplývá, že neplacení pojistného lze podřadit pod pojem jiná závažná překážka pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně si musí být vědoma svých zákonných povinností vyplývajících z funkce jednatelky a rovněž je musí řádně plnit. Žalovaná proto setrvává na závěru, že žalobkyně dlouhodobě nedodržovala zákony ČR a nepostupovala podle § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení. Žalobkyně nedoložila žádný důkaz, kterým by závěry správních orgánů vyvrátila, neprokázala ani to, že by řádné vedení účetnictví zajistila, nemohla tedy být zproštěna odpovědnosti.
20. K námitce týkající se dopadů do rodinného a soukromého života žalovaná vyjádřila přesvědčení, že tato otázka byla dostatečně posouzena již ministerstvem, přičemž žalovaná se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí plně ztotožnila.

IV. Posouzení žaloby soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupkyni žalobkyně doručeno dne 16. 7. 2018; žaloba byla odeslána dne 30. 7. 2018), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť shledal naplnění podmínek pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
22. Žaloba je důvodná.
23. Žalobkyně brojí proti neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se vztahuje obdobně mimo jiné § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (§ 44a odst. 3 téhož zákona). Podle § 35 odst. 3 „[d]obu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)“.
24. V posuzované věci žalovaná shledala naplnění podmínek § 37 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona („Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona („Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže [...] je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“).
25. Z citovaných ustanovení vyplývá, že povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit mimo jiné tehdy, pokud byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Za takovou překážku žalovaná označila placení pojistného na sociální zabezpečení v nižší než

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

zákonně výši v období listopad 2014 až leden 2015 společností ProsperKon, přičemž žalobkyninu odpovědnost za hrazení odvodů dovodila z její funkce jednatelky této společnosti.

26. Soud v obecné rovině souhlasí se žalovanou, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplňován. V případě povolení k pobytu za účelem podnikání nestačí, pokud cizinec pouze usiluje o výkon podnikatelské činnosti nebo pokud je pouze formálně zapsán do příslušných rejstříků (viz např. citovaný rozsudek č. j. 7 As 82/2011-81, nebo rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 80/2010-200). Cizinec disponující pobytovým oprávněním za účelem podnikání je také nepochybně povinen plnit zákonné povinnosti spojené s jeho podnikatelskou činností, včetně příslušných odvodů.
27. Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrdila, že *dlouhodobé* neplacení pojistného na sociální zabezpečení lze podřadit pod závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 346/2017-29, body 4, 17 a 21, z nichž vyplývá, že žalobce v dané věci nehradil pojistné po dobu 1 a půl roku; také v rozsudku č. j. 3 Azs 277/2015-29 Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že neplacení pojistného na sociálním zabezpečení „po delší dobu“ lze podřadit pod jinou závažnou překážku pobytu na území).
28. V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud nestanovil přesnou časovou hranici, jejíž překročení již lze považovat za dlouhodobé neplacení pojistného, které způsobuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Soud je však přesvědčen, že k této otázce je třeba přistoupit obdobně jako v případech, kdy je shledána jiná závažná překážka pobytu na území v neplnění účelu pobytu (ostatně neplacení pojistného může být jednou z indicií, že cizinec účel pobytu spočívající v podnikání neplnil). V těchto případech Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že pro posouzení, zda cizinec porušil podmínku plnění účelu pobytu, je třeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti, zejména *rozsah období*, kdy tento účel nebyl plněn, a *důvody* neplnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 8. 2013, č. j. 3 As 15/2012-29, ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014-97, nebo ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27).
29. Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je přitom třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „*většinu doby*“ povoleného pobytu (viz např. rozsudky NSS ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35). Účel pobytu je naopak plněn, pokud je podnikatelská činnost v období povoleného pobytu „*alespoň převážně vykonávána*“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 80/2010-200, nebo ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014-39). V rozsudku č. j. 8 Azs 145/2014-97 Nejvyšší správní soud uvedl, že odhlášení z evidence osob samostatně výdělečně činných (OSVČ) na dobu 8 měsíců lze již považovat za hraniční vzhledem k celkové době povoleného pobytu 2 let, zohlednil však, že stěžovatelka v dané věci pojistné doplatila a řádně splnila i ostatní zákonné platby, proto shledal závěr správních orgánů o jiné závažné překážce pobytu nesprávným.
30. Obdobně Nejvyšší správní soud hodnotí situace, v nichž je jako závažná překážka pobytu na území shledán výkon nelegální práce. I v těchto případech hraje časový aspekt roli. Lze odkázat např. na rozsudek ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25, ve kterém Nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

správní soud uvedl, že jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území může být *dlouhodobé* obcházení předpisů upravujících zaměstnávání cizinců v ČR, typicky *dlouhodobý* výkon závislé práce bez patřičného povolení úřadu práce, tedy výkon nelegální práce. Za nedostatečný podklad pro závěr o existenci jiné závažné překážky naopak Nejvyšší správní soud označil v citovaném rozsudku situaci, kdy žalobce vykonával nelegální práci sezonně čtyři nebo pět měsíců v roce, zatímco po zbývajících částech roku se věnoval činnosti, u níž správní orgány nevyloučily, že byla podnikáním, a tedy naplňováním účelu předchozího povoleného pobytu (srov. také např. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, bod 12, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19, bod 18, nebo ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019-33).

31. V nyní posuzované věci žalovaná bez dalšího považovala za závažnou překážku pobytu na území placení pojistného na sociální zabezpečení v nižší než zákonné výši v období listopad 2014 až leden 2015, tedy po dobu 3 měsíců z celkového posledně povoleného pobytu 2 let. K závažnosti pochybení žalobkyně, a to zejména s ohledem na uvedený časový aspekt, se však žalovaná nijak nevyjádřila. Pokud správní orgány měly za to, že takto krátce trvající dílčí hrazení pojistného představuje v kontextu nějakých dalších okolností případu závažnou překážku pobytu na území, měly tento svůj závěr náležitě zdůvodnit a opřít o patřičné důkazy, které by relevantně prokazovaly skutečnou závažnost jejího jednání. To se však nestalo. Soud proto přisvědčil žalobkyni, že v rozhodnutích správních orgánů zcela chybí posouzení závažnosti překážky pobytu na území. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. pro závěr o existenci skutečností naplňujících závažnou překážku pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správní spis neobsahuje dostatek podkladů, v posuzované věci jsou tedy dány vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Žalovaná zmínila pouze jako skutkovou okolnost v rámci svého rozhodnutí, že ze sdělení OSSZ také vyplývá, že přehledy o výši pojistného odevzdané společností ProsperKon OSSZ od ledna 2012 do září 2014 jsou v nulové výši. Tuto okolnost však žalovaná nezahrnula do úvahy o porušení zákonných povinností žalobkyně jakožto jednatelky. Ostatně pro takový závěr by neměla ve spise ani dostatek podkladů. Ze samotné skutečnosti, že společnost ProsperKon odevzdala přehledy s uvedením nulové výše pojistného, bez dalšího neplyne, že by tím porušila nějakou zákonnou povinnost. K tomu by totiž musela přistoupit existence povinnosti dané společností pojistné odvést. K tomu, zda společnost ProsperKon takovou povinnost v období od ledna 2012 do září 2014 měla, však podklady ve spise nejsou. Ze smluv o výkonu funkce jednatelů týkajících se žalobkyně, žalobkyniny dcery a žalobkynina syna plyne, že odměna za výkon funkce jednatele s nimi byla sjednána až od 1. 11. 2014, resp. 1. 12. 2014. Z ničeho neplyne, zda před tímto datem pobírali odměnu a v jaké výši či zda funkci jednatele vykonávali bezplatně. Ve spise je naopak doloženo potvrzení OSSZ ze dne 9. 2. 2015, podle kterého společnost ProsperKon nemá k datu 9. 2. 2015 splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení. Za popsanych okolností a na základě shromážděných podkladů nebylo možné ve vztahu k období leden 2012 až září 2014 žalobkyni z hlediska plnění jejích povinností jakožto jednatelky nic vytknout.

32. Jako nedůvodnou naopak soud hodnotí námitku, v níž žalobkyně pouze obecně poukázala na možnost jednatele zprostit se odpovědnosti, pokud prokáže, že zajistil řádné vedení účetnictví jinou osobou. Žalobkyně netvrdila, a tím méně prokázala, že by hrazením odvodů za společnost ProsperKon pověřila konkrétní kvalifikovanou osobu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

33. S ohledem na výše uvedené soud neposuzoval otázku, zda správní orgány vyhodnotily otázku možného zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně v souladu se zákonem. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku udělení pobytového oprávnění cizince, je třeba na základě konkrétních skutkových okolností vážit protichůdné zájmy cizince na jedné straně a státu na straně druhé. Byla-li však jedna „miska vah“ (zájem státu na tom, aby na jeho území pobývali cizinci, kteří řádně plní zákonné povinnosti) správními orgány nedostatečně posouzena, nelze v tuto chvíli provést poměrování protichůdných zájmů. Teprve až správní orgány řádně zjistí rozsah a závažnost žalobkynina případného protiprávního jednání, bude možné poměřit, zda veřejný zájem převáží nad právem na respektování rodinného a soukromého života či naopak.
34. Závěrem soud doplňuje, že pro nadbytečnost neprovedl důkaz listinami, které žalobkyně připojila k žalobě (výpis z katastru nemovitostí – list vlastnictví č. X v k. ú. K., rozvaha společnosti ProsperKon ke dni 31. 12. 2014, rodné listy dcery a vnuka, platební výměry, jimiž byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2016 a 2017 dceři žalobkyně a za rok 2017 jejímu synovi, výměr úhrad spojených s užíváním bytu platný od 1. 1. 2017, úmrtní list manžela a výpis z bankovního účtu syna za období leden až červenec 2018).

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. Soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalované zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.] a vrátil jí věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tzn. bude-li chtít zamítnout žádost žalobkyně z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nejprve bude muset doplnit k této otázce dokazování a následně řádně vyhodnotit, zda zjištěné skutečnosti naplňují kritérium závažnosti ve smyslu citovaného ustanovení.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč. Tato částka sestává ze soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč a z odměny advokátky ve výši 6 800 Kč. Odměna advokátky se skládá z odměny za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Advokátka není plátkyní DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 800 Kč je žalovaná povinna uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.